

Arrest

nr. 349 220 van 25 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MALKI
Keizerslaan 15/5
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 30 november 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 januari 2026 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2026 met toepassing van artikel 39/73, oud, van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 21 mei 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 30 november 2025.

Het enig middel lijkt ongegrond.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke motieven bevat waarop ze steunt, dit zowel in het licht van de artikelen 7, 1e lid, 1° en 74/13 van de Vreemdelingenwet als van artikel 8 van het EVRM. Hierbij wordt gemotiveerd aangaande de elementen die verzoekers zaak kenmerken.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing hem niet in staat zouden stellen zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62,§2, van de Vreemdelingenwet. Een schending van deze bepalingen lijkt

dan ook niet te kunnen worden aangenomen. De uitgebreide theoretische beschouwingen over de formele motiveringsplicht kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

Tussen zeer uitgebreide theoretische beschouwingen over artikel 8 EVRM, uit verzoeker als enige concrete kritiek dat de bestreden beslissing een belangenafweging ontbeert in het licht van zijn gezins- en privéleven. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan banden te hebben opgebouwd met België, met name op professioneel vlak.

Vooreerst ziet de Raad niet in welke afwegingen verzoeker nog verwacht in het kader van een gezinsleven als de bestreden beslissing duidelijk stelt, "Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben", alsook "Meneer verklaart zijn broer te komen bezoeken in België, maar kan niet de volledige identiteit geven aan de politiediensten van deze broer. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt". Verzoeker gaat niet in concreto in op deze motieven en toont dan ook niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet die verweerder noopte tot verdere belangenafwegingen.

Voor wat betreft het privéleven, verzoekers betoog dat zijn privéleven niet betwist wordt door verweerder omdat de bestreden beslissing verwijst naar de afwezigheid van een machtiging om te werken, mist manifest feitelijke grondslag. Verzoeker brengt voorts geen concrete elementen aan die wijzen op een beschermenswaardig privéleven in België dat hij hier al jaren in België zou leiden, ook niet op grond van zijn professionele activiteiten. De Raad ziet dan ook niet wat de grondslag is van verzoekers verwachting om hierover nog meer afwegingen te vinden in de bestreden beslissing. Alleszins is het zo dat in geval van een illegaal precair verblijf in het Rijk, enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld omwille van het privéleven (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Dergelijke omstandigheden worden nergens concreet uiteengezet, laat staan aangetoond."

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3, oud, van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni 2026 tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter,

A. DECUYPER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DECUYPER

M. EKKA